

Basiskwaliteit

De Vogelwerkgroep heeft een behoorlijk actieve appgroep, waarin alle meldingen worden gedeeld van opmerkelijke vogels in de regio. Een Visarend boven de Waterleidingduinen, een zingende Wielewaal, een Porseleinhoen aan de rand van recreatiegebied Spaarnwoude, dat soort werk. Allemaal meldingen waarvoor je als liefhebber met reden op de fiets of in de auto zou kunnen springen...

De Vogelbescherming bracht onlangs een boek uit van maar liefst zes kilo, dat je kunt zien als een soort tegenhanger van de VWG-appgroep. Gegroepeerd naar 71 verschillende Nederlandse landschappen is het boek van kaft tot kaft gevuld met het gewoonste van het gewoonste. Welke vogels zou je in die 71 landschappen minimaal moeten tegenkomen, wil het voldoen aan wat Vogelbescherming Nederland de 'Basiskwaliteit Natuur' heeft genoemd.

Bladerend door dat dikke boek moet je uitkijken niet weemoedig te worden. Onder het kopje 'Geestgronden', waar Zuid-Kennemerland toch voor een aanzienlijk deel mee gevuld is, lees je bijvoorbeeld dat de Scholekster al tot de schaarse broedvogels gerekend moet worden. De collectieve ijkpunten zijn blijkbaar al zo ver verschoven dat het niet eens meer tot de 'basiskwaliteit' wordt gerekend dat er Scholeksters zouden moeten broeden op de weilanden en akkers achter de binnenduinrand, op het zand met veen of klei waar de geestgronden uit zijn opgebouwd.

Hoe lekker is het dan ook dat ik nu alweer voor het derde jaar op rij in het voorjaar 's morgens word wakker ge-te-piet door een paartje Scholeksters op het dak van één van de flats achter mijn huis. Ze behoren tot een relatief klein maar dapper deel van de populatie dat de bedreigingen op de grond probeert te ontlopen door een nest tussen het grind op de platte daken te maken. Hoe succesvol ze zijn? Ik durf het niet te zeggen. Behalve de bedreigingen op de grond, dreigt er immers ook van alles vanuit de lucht. De luid roepende vogels trekken regelmatig de aandacht van de Zwarte kraaien uit de buurt. Het zou me dan ook niet verbazen als de eventuele kuikens of misschien eerder al de eieren alsnog ten prooi vallen aan de predatoren. Maar goed, een mens mag blijven hopen. Op enig moment zou het de Scholeksters een keer moeten lukken om een legsel groot te krijgen, daar tussen het grind. Denkend aan de roeiboottochtjes die we als lagere-school-vogelaartjes maakten door de slootjes rond het klooster Alverna, waarna we 's avonds de weidevogels tekenden die we hadden gezien, kan ik alleen maar concluderen: die Scholekster hoort inderdaad bij de basiskwaliteit van de geestgronden. Ook als ze hopelijk een keer op een grinddak groot worden.

■ Rob Buter

SCHOLEKSTER Foto: Joost Bouwmeester